

NORSK ETNOLOGISK GRANSKING

Emnenr. 8.

Fylke: Jøi - Trøndelag

Tilleggsspørsmålnr.

Herad: Brekken.

Emne: Beit og brom.

Bygdelag: om Stursundsjø-

Oppskr. av: Lars Valseth,

Gard: en, Feragen og
Kitterdal.

(adresse): Revavollen.

G.nr. Br.nr.

A. Merk av om oppskrifta er etter eiga røynsle. egen

B. Eller om den er etter andre heimelsmenn: (ta også med alder, heimstad, yrke):

SVAR

Beit og brom.

Jeg er kommet inn på emnet beit og brom i besvarelsa av emne 7 - punkt 2a. Besvares nær- mere i dette.

1. En har så langt tilbake folk minnes og en har beret- ninger om, mytta bjørketvist til krotterfor vinter og vår. Lørlig i forkniipa om våren har en måt- tet seg til dette hjelpeforet. En kaller det beet (beit). Det er bare bjørka som myttes til dette her.

2. Når en skal hente slitt for, kaller en det "å høgge beet". Noen særskilt slede å kjøre fram slitt på, veit en ikke om. Deri- mot veit en av at-at beetkvist er blitt båret fram i bakmes (bak- meis). Jeg har sjøl for ca. 35-40 år sia vært med å kjøre og bære.

- 2.
3. Det var (er) helst om våren en henter betkvist, men en veit også av de som har mytta den attåt heile vinteren. I siste tilfelle har det vært vanlig å kjøre heim bjørk og kvist sammen, og så hogge eller bryte til småkvisten til høvelig forkvist (bet). Navnet brom er ukjent hva forslag angår. Vårkvisten går under navnet bet likesom vinterkvisten.
4. Redskapen en mytter, er også eller også under brytinga bare nevne.

5. Det er helst kea som får betkvisten. De får den servert i små fanger. Kyrne eliter av det myneste, og så får budea bare ut igjen det grovere avfallet. Lengda av kvisten kan variere, men til vanlig er den ca. 70 cm. Geit og sau fikk (får) større kvister i lengder som ble (blir) hogd direkte av bjørka. Småfeet åt (eter) opp de mynnere deler, og geita gnog (gnager) også barken.

6. For at betkvisten ikke skulle tørke, ble den fortest metlig båret inn i laua. Småfeet kunne froyne seg av kvisten når den lå framkjört på tunet, men ikke

etter at den var hakka (berutt) i forlengder. Kom de da, ble det kysj. Kyane ble ikke sloppet ut til slik foring. Geita kunne også få sine laft inn på bingen, og de ribba den på samme viset som ^{med} björka. Ikke sjelden ble sine kjørt fram på benet, og geita var straks der og foreynt seg.

7. Her på traktene har en aldri drevet med bethogging på en helligdag. (Langfredag), iallfall har en ingen beretninger om det. At en braut kvisten med bare hender var ganske almenneelig.

Revollen, 29. des. 1947.

Lars Valseth,

Revollen.

NORSK ETNOLOGISK GRANSKING

adr. NORSK FOLKEMUSEUM

BYØDØY